

Nem gyarmat, tartomány!

2012 március 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Magyarország a délnémet ipari zónához tartozik.” Orbán Viktor miniszterelnök, 2012. március 23., München - Miközben „nem leszünk gyarmat”, a magyar gazdaság – els?sorban az idetelepedett nagy járm?gyártó cégeken keresztül – integrálódott a németbe.

Miként Orbán Viktor miniszterelnök fogalmazott legutóbbi müncheni útján: „Magyarország – a gazdasági térképet nézve – a délnémet ipari zónához tartozik.”

Ezzel nekem speciel semmi bajom nincs, elmondom, hogy miért.

A magyar gazdaság éves teljesítménye, vagyis a GDP tavaly 28 ezermilliárd forint volt, az unióba irányuló kivitel pedig 17 ezermilliárdot tett ki. Utóbbi az összmagyar export mintegy nyolcvan százaléka, és ennek egyharmada áramlott Németországba.

Aki pedig tud kett?ig számolni, nem hánytorgatja fel azt sem, hogy „megéri-e” vagy sem az uniós tagság: csak az elfogult, szemellenz?s széls?jobboldali tábornak mondom, a nyugati közösséggel szembeni szaldónk közel háromezermilliárd forintos többletben volt 2011 végén. Ha ez nincs, illet?leg nem dübörgött volna a német gazdaság, rég recesszióban lenne Magyarország.

Amennyiben pedig nem pipálhatná ki az idén a KSH a Mercedes-beruházás beindulását, amelynek hivatalos avatója éppen holnap lesz, 2012-re borítékolható lenne a visszaesés. Olyannyira, hogy az Európai Bizottság tavaly ?szi jelentése alapján a magyar gazdaság csak azért lehet pluszban, mert a Mercedes- és a Hankook-fejlesztések akkora lendületet adnak a gazdasági teljesítménynek, hogy azzal elkerülhet?vé válik a mínuszos b?vülés. Igaz, született egy másféle elemzés e tárgykörben a bizottságtól – de örüljünk a kicsinek is.

Ebben az évben a Mercedes, jöv?re pedig az Audi és az Opel f?ti a makrogazdaságot. Évente nagyjából félszázalékos többlet garantálható a GDP-ben, ami azért nem semmi: a korábbi, egyébként sem dübörgéssel kecsegtet?, két-három százalékos – maximális – magyar gazdasági kibocsátás ugyanis a felére zsugorodott.

Nem is beszélve arról, hogy a termelés beindítása, felfutása el?tt, a gyárépítések során dönt? részben magyar cégek végzik a munkát Kecskeméten, Gy?rött vagy éppen Szentgotthárdon. Az említett három nagy németországi vállalat produkciója mellett a Magyarországon m?köd? német vállalkozások száma csaknem nyolcezer, ám ennél is fontosabb, hogy a német cégek által létrehozott munkahelyek száma meghaladja a háromszázezret. Nem olyan nehéz kilogikázni, hogy a nálunk m?köd? német vállalatok több mint egymillió magyar állampolgár mindennapi megélhetésér?l is gondoskodnak. Magyarán nincs még egy olyan ország a világon, amely akkora befolyással bírna ránk, mint Németország.

Ráadásul zászlóshajókról van szó: az Audi, a Mercedes és az Opel mellett több gyárat létesített hazánkban például a Bosch, a ZF Hungária pedig Egerben m?ködteti globális sebességváltó-el?állító központját – másutt ezekért a

márkákért letérdepelnének.

Ugyanakkor elismerem – a nagy hajbókolás közepette –, hogy számos központi szabályozás – szakképzés, kutatás-fejlesztés, iparterület-b?vítés – a német cégek kénye-kedve szerint történik, és a kinti munkabérek harmadáért dolgoztatják az itteni munkaer?t a menedzsmentek, lobbitevékenységük pedig olyan er?s, hogy ?k diktálják a mindenkori magyar kormányok „üzleti” döntéshozatalának jelent?s részét. Ha pedig a költségvetés pont annyit fordítana a hazai kis- és közepes vállalkozásokra, mint a dúsgazdag, tetemes profitot felmutató német társaságokra, valószín?leg kevesebb lenne itthon a céges felszámolás. Ráadásul a hazai vállalkozásokat a jó nev? multik nem nagyon engedik kapun belülre, tehát ezzel a fránya beszállítói mutatóval is kezdeni kellene valamit!

A fentiek ellenére mégis megéri a délnémet tartományi pozíció, hiszen a hazai cégek négy-öt éve nem tudnak beruházni, üzletmenetüket a sz?kül? bels? és fizetésképtelen piac, továbbá a cs?deljárások nehezítik. Ráadásul a költségvetés lyukait betöm? m?köd? t?ke sem akar jönni, más piaci szerepl?k pedig nem teremtenek új munkahelyeket.

Persze nagy kérdés, hogy felfokozott, EU-ellenes hisztérikus hangulatban meg tudunk-e békülni a tartományi „státusszal”.

És a tényekkel!
Szajlai Csaba - magyarhirlap.hu

Ajánló